

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: M. H., narozena dne
bytem
zastoupena advokátem JUDr. Filipem Mochnáčem
sídlem Heršpická 5, P.O. Box 53, 639 53 Brno

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 12. 2017, č. j. CPR-27671-4/ČJ-2017-930310-V241,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Žalobkyně se domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 4. 12. 2017, č. j. CPR-27671-4/ČJ-2017-930310-V241 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje,

Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 1. 8. 2017, č. j. KRPB-119079-24/ČJ-2017-060022-SV (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na dobu 6 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky v délce 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí či po odpadnutí důvodů bránících výkonu rozhodnutí ve smyslu ust. § 119, ust. § 119a nebo ust. § 179 nebo ust. § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nebo z důvodu podle ust. § 32 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Na žalobkyni se nevztahují důvody znemožňující vycestování. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla skutečnost, že dne 17. 5. 2017 v 15:00 hod. na ulici Hněvkovského 65 v Brně, na pracovišti Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, byla žalobkyně kontrolována hlídkou Policie ČR, přičemž bylo na základě předloženého cestovního dokladu a lustrace zjištěno, že nedisponuje žádným platným vízem ani oprávněním k pobytu na území České republiky.

II. Napadené rozhodnutí

Žalovaná v rámci napadeného rozhodnutí shledala odvolací námitky jako nedůvodné. Předně uvedla, že při vydání prvostupňového rozhodnutí bylo postupováno v souladu se zákonem, přičemž byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou dány důvodné pochybnosti. Žalobkyni bylo rovněž umožněno, aby v souladu se zákonem plně využila svým procesních práv, jako je právo činit důkazní návrhy a vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Dle názoru žalované pak prvostupňový správní orgán postupoval správně, pokud jednání žalobkyně kvalifikoval jako důvodné pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť na českém území pobývala od 2. 4. 2017 do 17. 5. 2017 neoprávněně, tedy bez platného pobytového oprávnění. Pokud se jedná o jednotlivé odvolací námitky, žalovaná nejprve uvedla, že aplikace ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců byla odůvodněna neoprávněným pobytem na českém území, neboť ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně podala žádost o změnu účelu dlouhodobého pobytu, která však byla rozhodnutím ze dne 6. 1. 2017 pravomocně zamítnuta. Následně byl žalobkyni dne 26. 1. 2017 vydán vízový štítek s platností od 1. 2. 2017 do 1. 4. 2017. Z toho dle názoru žalované vyplývá, že po skončení jeho platnosti, tedy od 2. 4. 2017 se žalobkyně nacházela na území České republiky neoprávněně, a to až do okamžiku její kontroly policejní hlídkou dne 17. 5. 2017. K vydání rozhodnutí o správním vyhoštění tak došlo v souladu se zákonem.

Žalovaná se neztotožnila ani s námitkou žalobkyně, že nebyly v řízení zohledněny všechny rozhodné podklady. Tato námitka byla totiž formulována pouze obecně, přičemž prvostupňový správní orgán v souladu s právní úpravou je povinen zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností, a to při zohlednění okolností ve prospěch i neprospěch účastníka řízení. Pokud žalobkyně namítala, že se neměla v úmyslu dopustit porušení právních předpisů, k tomu žalovaná doplnila, že vydání rozhodnutí o správním vyhoštění

není otázkou správního uvážení. Pokud jsou splněny zákonem stanovené podmínky, je správní orgán povinen rozhodnout o správním vyhoštění, a to bez ohledu na formu zavinění. Stejně tak se žalovaná neztotožnila ani s argumentací žalobkyně ohledně platnosti pobytového oprávnění. V tomto kontextu poukázala na skutečnost, že prvostupňový správní orgán vzal za rozhodné pouze období od 2. 4. 2017 do 17. 5. 2017 (po skončení platnosti vízového štítku). Pokud se pak jedná o tvrzené uvedení žalobkyně v omyl ze strany pracovníků správního orgánu, nebylo dle názoru žalované dostatečně doloženo. Žalobkyně tuto skutečnost sdělila pouze v rámci sepsu protokolu o výsledku účastníka řízení, aniž by byla obsahem spisové dokumentace jakkoliv prokázána. Navíc je podle žalované potřeba vycházet ze zásady, že neznalost zákona neomlouvá, přičemž žalobkyně by měla být dostatečně seznámena s právními předpisy a podmínkami, za kterých může pobývat na území České republiky. Institut správního vyhoštění navíc nelze považovat za trest, ale toliko preventivní opatření na úseku vstupu a pobytu cizinců na státním území. V této souvislosti tak žalovaná uvedla, že v projednávané věci došlo k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění na základě řádně zjištěného skutkového stavu a v souladu s platnou a účinnou legislativou.

Co se týče dále namítaného nedostatku ve vztahu k posouzení toho, zda bude důsledkem vydání a výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně, žalovaná uvedla, že tato otázka byla prvostupňovým správním orgánem dostatečně posouzena a řádným způsobem zdůvodněna. K tomu doplnila, že správní vyhoštění představuje vždy určitý zásah do soukromého a rodinného života účastníka řízení. Je však třeba posuzovat, zda je takový zásah v konkrétním případě přiměřený, a to z důvodu ochrany zájmu státu na veřejné bezpečnosti, veřejném pořádku a veřejném zdraví. Prvostupňový správní orgán pak v odůvodnění svého rozhodnutí přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, proč považuje zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně za přiměřený. Žalovaná nepochybnila, že žalobkyně pobývá na českém území již řadu let, přesto si zde však nevytvořila natolik silné vazby, které by vycestování do domovské země znemožnily, což bylo přezkoumatelným způsobem zdůvodněno.

III. Žaloba a vyjádření žalované

V žalobě a jejím doplnění ze dne 8. 1. 2018 žalobkyně předně namítala, že žalovaná dospěla na základě podkladů pro vydání rozhodnutí k nesprávným skutkovým zjištěním a právním závěrům. Současně došlo dle jejího názoru ze strany příslušného správního orgánu k překročení mezí správního uvážení, nevypořádání předložených důkazů a tvrzení ze strany účastníka řízení a k vydání rozhodnutí na základě skutkového stavu, které nemá oporu ve spisové dokumentaci. Konkrétně pak žalobkyně uvedla, že nedošlo k naplnění zákonných podmínek pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť nebylo zohledněno, že se neměla v úmyslu dopustit porušení právních předpisů, protože měla za to, že je její pobyt oprávněný. V tom ji utvrdil jak postup příslušníků cizinecké policie, kteří jí neodepřeli vstup do Schengenského prostoru, tak Ministerstva vnitra (OAMP), které vystavilo žalobkyni štítek s platností od 1. 2. 2017 do 1. 4. 2017. Dle jejího názoru nedošlo dne 6. 1. 2017 k zániku jejího oprávnění k pobytu, neboť byl žalobkyni posléze vydán vízový štítek s platností od 1. 2. 2017 do 1. 4. 2017, který oprávněnost jejího pobytu deklaroval. Byl to pak právě příslušný správní orgán, resp. jeho pracovnice, která uvedla žalobkyni v omyl ohledně dalšího postupu ve věci tím, že jí

sdělila, že její pobyt je oprávněný až do doby vydání rozhodnutí o podané žádosti. Žalobkyně tak jednala pouze na základě poučení správního orgánu, přičemž není rozhodné, zda je ve spisu o poskytnuté informaci učiněna poznámka či nikoliv. Na základě těchto skutečností tak nelze dle názoru žalobkyně dovodit, že v rozhodnou dobu pobývala na českém území neoprávněně. Kromě toho bylo v žalobě namítáno, že se žalovaná dostatečně nevypořádala s otázkou, zda nedojde případným vydáním a výkonem rozhodnutí o správním vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, která si zde vytváří sociální a pracovní vazby, a to s cílem integrace a vedení řádného života. Z těchto důvodů žalobkyně krajskému soudu navrhla, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že jednotlivé námitky byly uplatněny již v odvolacím řízení. Z toho důvodu se odkázala na odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí. S ohledem na skutečnost, že neshledala ve svém postupu žádné pochybení, navrhla poté krajskému soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ve správním spisu se nachází úřední záznam a úřední záznam o zajištění cizince, oba ze dne 17. 5. 2017, dle kterých byla žalobkyně dne 17. 5. 2017 kontrolována hlídkou Policie ČR, přičemž na její výzvu předložila cestovní pas Ukrajiny, který neobsahoval žádné platné vízum, opravňující žalobkyni k pobytu na území České republiky. Pobytové oprávnění nebylo následně zjištěno ani lustrací v policejních evidencích. Současně je ve správním spisu založena fotodokumentace cestovního pasu žalobkyně, záznam z provedené lustrace, včetně přehledu dosavadních pobytových oprávnění, záznam o žádosti o pobyt založené dne 4. 9. 2013 a detail dokladu (vízového štítku) s platností od 1. 2. 2017 do 1. 4. 2017, který byl převzat dne 26. 1. 2017. Kromě uvedených písemností je ve správním spisu dále založeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 29. 7. 2014, č. j. OAM-46003-26/DP-2013, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání nového povolení k pobytu za jiným než dosavadním účelem (podnikání), a to s odkazem na existenci jiné závazné překážky pobytu cizince na území. Toto rozhodnutí bylo následně potvrzeno rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 27. 12. 2016, č. j. MV-130950-5/SO-2014, které nabylo právní moci dne 6. 1. 2017. Na základě těchto podkladů bylo s žalobkyní zahájeno řízení o správním vyhoštění, a to oznámením ze dne 17. 5. 2017.

Z protokolu o výsledku žalobkyně ze dne 17. 5. 2017 dále vyplývá, že ta měla podanou žádost o povolení k pobytu za účelem zaměstnání a při poslední návštěvě Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, jí mělo být pracovníci ministerstva sděleno, že její pobyt v České republice je z titulu podané žádosti oprávněný až do 30. 6. 2017. Žalobkyně v této souvislosti uvedla, že díky tomu měla za to, že se na českém území zdržuje oprávněně, přičemž se dostavila dobrovolně na pracoviště příslušného správního orgánu, aby zde řešila své pobytové oprávnění, ale byla krátce poté kontrolována hlídkou Policie ČR. K dotazům prvostupňového správního orgánu pak uvedla, že do České republiky přicestovala za účelem zaměstnání již před deseti lety, přičemž domů na Ukrajinu jezdí na Vánoce a v létě. Nemá platné vízum v

žádném členském státě Evropské unie a na Ukrajině má manžela, dvě dcery a vnoučata, za kterými dvakrát do roka jezdí a je s nimi v kontaktu. Mají rodinný dům. V České republice nemá žádnou rodinu, majetek či jiné závazky a ve vycestování do domovské země ji nebrání žádná překážka.

Ve správním spisu se nachází rovněž úřední záznam ze dne 31. 5. 2017, ve kterém je uvedeno, že poslední žádost o pobyt na území byla ze strany žalobkyně podána dne 15. 6. 2016, ale řízení bylo zastaveno. Žalobkyně se proti rozhodnutí odvolala, přičemž příslušná komise doposud nerozhodla. Nejedná se však o žádost, jejíž podání by vytvářelo fikci oprávněnosti pobytu na území. Platnost posledního povolení k pobytu žalobkyně na českém území tak skončila dne 6. 1. 2017. Následné vydání vízového štítku bylo nesprávným postupem, který však nelze žalobkyni přičítat k tíži, o čemž svědčí také skutečnost, že se ve dnech 26. 1. 2017 a 17. 5. 2017 dobrovolně dostavila na příslušné pracoviště Ministerstva vnitra ČR. Za neoprávněný pobyt tak bylo považováno pouze období od 2. 4. 2017 do 17. 5. 2017 (poznámka krajského soudu: v daném dokumentu je nejspíše nedopatřením uvedeno datum 17. 4. 2017). Následně si prvostupňový správní orgán vyžádal závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobkyně, dle kterého bylo na základě přiložených zpráv o zemi původu shledáno, že vycestování je možné. Na výzvu správního orgánu podala poté žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce dne 24. 7. 2017 vyjádření, ve kterém uvedla, že nejsou splněny zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť neměla a nemá v úmyslu porušovat právní předpisy České republiky.

Krátce poté došlo k vydání **prvostupňového rozhodnutí**. V rámci jeho odůvodnění měl správní orgán za prokázané, že pobyt žalobkyně na českém území je od 7. 1. 2017 neoprávněný. Na druhou stranu výslovně zohlednil také skutečnost, že žalované byl nesprávně vydán vízový štítek s platností od 1. 2. 2017 do 1. 4. 2017, přičemž se sama dvakrát dobrovolně dostavila na pracoviště Ministerstva vnitra ČR. Z toho důvodu považoval prvostupňový správní orgán pobyt za neoprávněný pouze v době od 2. 4. 2017 do 17. 5. 2017. Bez ohledu na tuto skutečnost byly dle jeho názoru splněny zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Následně se zabýval přiměřeností daného postupu ve vztahu k ochraně soukromého a rodinného života žalobkyně. K tomu uvedl, že správní vyhoštění je v tomto ohledu vždy určitým zásahem, nicméně žalobkyně je v přímém kontaktu se svoji rodinou na Ukrajině a v České republice nemá vytvořeny žádné jiné rodinné vazby. Správní vyhoštění je tak v jejím případě řešením přiměřeným ve vztahu k ochraně veřejného zájmu. Následně prvostupňový správní orgán doplnil, že vycestování žalobkyně je na základě závazného stanoviska možné a doba, po kterou nemůže vstoupit na území Evropské unie, byla stanovena na samotné spodní hranici zákonem stanovené sazby. K obsahu jejího vyjádření pouze doplnil, že bez ohledu na to, zda jednala úmyslně či neúmyslně, pobývala na českém území neoprávněně, což je zákonný důvod pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím svého zmocněnce blanketní odvolání, které poté na výzvu prvostupňového správního orgánu doplnila o konkrétní odvolací důvody, které svým obsahem korespondují s námitkami uplatněnými v žalobě proti napadenému rozhodnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s. ř. s.“, ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

Žaloba není důvodná.

Žalobkyně předně namítala, že žalovaná dospěla na základě provedených skutkových zjištění k nesprávným právním závěrům, když její pobyt na území České republiky kvalifikovala jako neoprávněný, splňující zákonné podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. V tomto kontextu doplnila, že oprávněnost jejího pobytu na českém území byla v rozhodné době deklarována orgány veřejné moci, když jí bylo umožněno vstoupit na území Schengenského prostoru, byl jí vydán vízový štítek a dokonce byla informována o tom, že až do vydání rozhodnutí o podané žádosti je její pobyt oprávněný. K tomu žalobkyně doplnila, že se příslušný správní orgán dostatečně nevypořádal s tvrzeními a důkazy, které byly v řízení předloženy, a to také v tom smyslu, že nepovažoval za relevantní její tvrzení o poskytnuté informaci od pracovníce Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, jen proto, že nebyla ve spisu zdokumentována.

Krajský soud předně uvádí, že rozhodnutí o správním vyhoštění lze v projednávané věci vydat za předpokladu, že jsou splněny podmínky stanovené v ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, dle kterého platí, že: *„Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývali cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.“* Na základě gramatického výkladu citovaného ustanovení lze dovodit, že Policie ČR skutečně nedisponuje správním uvážením ohledně toho, zda rozhodnutí o správním vyhoštění vydá či nikoliv. Pakliže jsou splněny zákonné podmínky, tedy v tomto případě toliko neoprávněnost pobytu cizince na českém území, resp. zdržování se na něm bez víza či platného povolení k pobytu, je příslušný orgán veřejné moci povinen postupovat v souladu se zákonem a cizince vyhostit. Výjimkou jsou zajisté situace, kdy by důsledkem takového postupu byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, popř. pokud jsou dány překážky jeho vycestování. Tento závěr lze ostatně dovodit také z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 – 74 (všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), který ve vztahu k neexistenci správního uvážení při vydání rozhodnutí o vyhoštění cizince, byť dle jiného ustanovení zákona, uvedl, že: *„Naopak zákon o pobytu cizinců stanoví, že policie cizinci vydá rozhodnutí o správním vyhoštění až na 10, 5 či 3 roky vždy, nastane-li některá ze skutkových situací předvídaných v ustanovení § 119 odst. 1, a to za předpokladu splnění případných dalších*

požadavků zakotvených v navazujících ustanoveních citovaného zákona, mezi které patří např. to, že důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění nesmí být nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince (§ 119a odst. 2) nebo to, že nejsou dány důvody znemožňující vycestování cizince (§ 120a v návaznosti na § 179).“

Při zjišťování toho, zda je pobyt žalobce skutečně neoprávněný, resp. zda není dána výše uvedená překážka nepřiměřeného zásahu do soukromého nebo rodinného života, je poté nutno posuzovat v souladu s obecnou právní úpravou obsaženou v ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dle kterého je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci bez důvodných pochybností. Důkazní břemeno je tedy v řízení o správním vyhoštění cizince primárně na straně správního orgánu, který za tímto účelem opatřuje důkazy a provádí dokazování. Je však nutné doplnit, že sám účastník řízení je povinen označit důkazy za účelem prokázání svých tvrzení, jak vyplývá z ust. § 52 správního řádu.

V projednávané věci správní orgány shodně uvedly, že měly v řízení za dostatečně prokazané, že platnost posledního pobytového oprávnění žalobkyně skončila dne 6. 1. 2017, a to nabytím právní moci rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 27. 12. 2016, č. j. MV-130950-5/SO-2014, které je ve spisu založeno. Ani sama žalobkyně ostatně nerozporuje, že jí následně nebylo žádným rozhodnutím uděleno povolení k pobytu. Spornou je tak pouze právní otázka, zda orgány veřejné moci skutečně mohly svým postupem uvést žalobkyni v omyl a zda může mít tato skutečnost za následek vznik pobytového oprávnění, popř. přetrvání právních účinků oprávnění, jehož platnost již z formálního hlediska zanikla. K tomu krajský soud uvádí, že v řízení skutečně vyšlo najevo, že žalobkyni byl nesprávně vydán vízový štítek s platností od 1. 2. 2017 do 1. 4. 2017, což jí přirozeně mohlo uvést v omyl, že se na českém území sdružuje oprávněně, neboť z pochopitelných důvodů mohla presumovat správnost veřejnoprávního postupu příslušných správních orgánů. K tomu je ovšem nutné připomenout, že samy správní orgány shodně v odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí uvedly, že považují pobyt žalobkyně za neoprávněný až po skončení platnosti vízového štítku, tedy od 2. 4. 2017 do 17. 5. 2017, kdy byla žalobkyně kontrolována hlídkou Policie ČR.

Krajský soud se domnívá, že samotné časové ohraničení vízového štítku nemohlo v žalobkyni objektivně vzbudit důvodné přesvědčení, že bude její pobyt oprávněný také po okamžiku, kdy bude jeho platnost ukončena. Pokud se jedná o tvrzené umožnění vstupu na území Schengenského prostoru, což není v působnosti českých orgánů veřejné moci, ale orgánů hraničních států, je třeba připomenout, že podle výpovědi žalobkyně zaznamenané v protokolu o výslechu ze dne 17. 5. 2017, došlo k jejímu poslednímu přicestování do České republiky z Ukrajiny dne 28. 1. 2017, tedy dva dny po převzetí vízového štítku, jak vyplývá z detailu daného dokladu založeného ve spisu. Je tedy možné logicky dovodit, že umožnění vstupu žalobkyně na území Schengenského prostoru předcházelo časové platnosti vízového štítku a bylo nepochybně jeho vydáním přímo ovlivněno. To však nijak nevylučuje závěr o tom, že si žalobkyně musela být vědoma jeho časově omezené platnosti. Pokud se dále jedná o tvrzenou informaci od pracovnice Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, je třeba připomenout, že žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí primárně vycházela ze skutečnosti, že dané tvrzení nebylo dostatečně doloženo. Teprve následně doplnila, že žalobkyně by měla být jako žadatelka o povolení

k pobytu znalá právního řádu České republiky, a to zejména v oblasti právní úpravy pobytu cizinců.

Dle názoru krajského soudu nelze považovat toto zdůvodnění za nepřezkoumatelné (k povaze nepřezkoumatelnosti rozhodnutí srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75). Předně krajský soud připomíná, že v případě skutkových tvrzení je v souladu s výše citovaným ust. § 52 správního řádu procesní aktivita na straně účastníka řízení, který je musí doložit či alespoň navrhnout důkazy umožňující jejich prokázání. Žalobkyně však v řízení nijak nedoložila, že jí byla daná informace o oprávněnosti pobytu na základě podané žádosti poskytnuta, resp. ani neoznačila příslušnou úřední osobu, která měla tímto způsobem postupovat. Bez ohledu na případnou způsobilost či nezpůsobilost takové informace uvést žadatele o povolení k pobytu v omyl tak žalobkyně nepředestřela správnímu orgánu žádné podklady či návrhy důkazů, které by byly způsobilé její tvrzení prokázat. Bez ohledu na tuto skutečnost je krajský soud toho názoru, že je povinností žadatele v režimu zákona o pobytu cizinců být v souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* dostatečně seznámen s právními předpisy, a to při současné možnosti využít svého práva na zastoupení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2011, č. j. 7 As 96/2010-76). K tomu je vhodné připomenout, že žalobkyně pobývá na českém území již několik let, přičemž v této souvislosti opakovaně podávala, byť prostřednictvím zástupce, žádost o povolení k pobytu za účelem zaměstnání či podnikání. Nelze tedy považovat za pravděpodobné, že by byla zcela neznalá právní úpravy pobytu cizinců či souvisejících procesních postupů.

Krajský soud je toho názoru, že správní orgány v rámci odůvodnění napadeného a prvostupňového rozhodnutí v kontextu listin založených ve spisu přezkoumatelným způsobem uvedly úvahy, na základě kterých považovaly skutkový stav za dostatečně prokázaný, resp. podřaditelný pod ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, stanovující podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Pokud žalobkyně dále namítala, že nebyly dostatečně vypořádány její návrhy důkazů či uplatněná tvrzení, krajský soud k tomu uvádí, že z obsahu spisové dokumentace a jednotlivých podání žalobkyně nevyplývá, že by v řízení uplatnila jakékoliv důkazní návrhy. Pokud se jedná o její tvrzení, resp. námitky ohledně uvedení v omyl vlivem vydání vízového štítku či poskytnutí informace od příslušné úřední osoby, krajský soud pouze v kontextu výše uvedené argumentace dodává, že správní orgány dle jeho názoru dostatečně zdůvodnily, jak tyto okolnosti při vydání rozhodnutí reflektovaly, popř. z jakého důvodu je nepovažovaly za relevantní.

Žalobkyně dále namítala, že se žalovaná dostatečně nezabývala otázkou, zda vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života, když se žalobkyně na území České republiky snaží integrovat a vytváří si zde sociální a pracovní vazby za účelem vedení řádného života. Krajský soud nepovažuje ani tuto námitku za důvodnou. Správní orgány dle jeho názoru správně poukázaly na skutečnost, že správní vyhoštění cizince je vždy určitým zásahem do jeho soukromého a rodinného života, neboť si po dobu svého pobytu na území České republiky přirozeně vytváří určité sociální, kulturní či jiné vazby. To ovšem automaticky nevylučuje možnost rozhodnout v případě splnění zákonných podmínek o jeho správním vyhoštění, což ostatně vyplývá z relativní povahy práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jak

ostatně Evropský soud pro lidská práva opakovaně judikoval (srov. např. rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 18. 10. 2006, Úner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99; rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva jsou dostupná na <https://hudoc.echr.coe>). Ve vztahu k problematice správního vyhoštění se tak toto právo dostává do kolize se zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, pořádku a dodržování právních předpisů v oblasti regulace vstupu a pobytu cizinců na jeho území, což samozřejmě nijak nezpochybňuje skutečnost, že tato kolize musí být řešena proporcionálně, a to při zohlednění konkrétních okolností případu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 240/2014-35 a ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012-22).

Pokud se jedná o projednávanou věc, správní orgány dle názoru krajského soudu správně uvedly, že si žalobkyně s ohledem na délku jejího pobytu nepochybně vytvořila na území České republiky určité vazby. Na druhou stranu je nutné zohlednit skutečnost, že sama žalobkyně do protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 17. 5. 2017 uvedla, že nemá v České republice žádnou rodinu, majetek ani jiné závazky. Naopak na Ukrajině, která je její domovskou zemí, žije její manžel, dvě dcery a vnoučata, přičemž je s nimi pravidelně v kontaktu a dvakrát do roka je navštěvuje. Krajský soud zajisté nezpochybňuje zájem žalobkyně na sociální a ekonomické integraci do české společnosti. Nejedná se však dle jeho názoru o natolik silný argument, který by s ohledem na specifické okolnosti případu dokázal převážit již uvedený zájem státu na veřejné bezpečnosti, pořádku a dodržování právního režimu v oblasti pobytu cizinců. Vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, a to při současném stanovení doby, po kterou žalobkyně nemůže vstoupit na území Evropské unie, při spodní hranici zákonem stanoveného rozpětí (6 měsíců), tak bylo dle názoru krajského soudu dostatečně zdůvodněno a nepředstavuje nepřiměřený zásah do práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve spojení s ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

S ohledem na shora uvedené důvody bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. února 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.